נות. ג) ולמיל כמו: וש"נת.

C1: () [TP (1:], () Eq"(): והכי, ה) [חור לסוע"ה], והכי, ה) [חור לסוע"ה], ט) [במדבר ה. ע"כ לישנה החרינה], י) ס"ה לחחויי,

תום' חד מקמאי

י. בי אתא רבין אמר כהן

שעשה מאמר ביבמתו

לר"ג אכלה ואפי' לר"מ

דאמר משמרת לביאה פסולה לא אכלה ה״מ

ביאה פסולה מדאוריי

נב א מיי' פ"ד מהלי סוטה הלי יו: נג ב מיי' פ"ז מהלי

ב מיי' פ"ז מהל' תרומות הלי כב: נד ג ד מיי שם הלי כג:

תוספות ישנים שומרת יכם קרית לה

שובורו ינם קרים נה אשתו מעלייתא היא, הכא פריך משום דקאמר בתר הכי וכנוסה [אבל] בסוטה לא נוכל לפרש כן וא"ת ולוקמה שנתכוין להטיח בכותל והטיח ביבמתו בלותר דאמרינן לעיל (נד.) לא קנה ימת קומים לפינ (מו) כנו קומים וי"ל דא"כ הדרא קושיא לדוכתין דלא קדמה שכיבת בעל לבועל דלאו שכיבה מקריים: דעבד בה מאמר והשתח פרחה מינה זיקת יבסקם פרחה מינה זיקת יבסין וחלה עליו זיקת לרוסין וושואין דמאמר קונה קנין גמור לב"ש השתחל לא קנאה בביאה מסירה לחופה המסקל מיניר שבא עליה המחסרא מיניר שבא עליה היבית המיניר שבא עליה יבם בבית חמיה: ע"י גלגול פי' ומיירי דקינא לה בנשואין ומשקה לה בנשואין אכו על ידי גלגול נשבעת שלא זנתה באירוסין והשתא פנמת הלוסה ונשוחה מרתי מילי נינהו והוי כמו חתן מחיש זה חמן מחיש אחר וח"מ מ"מ תקשי דחם חחר וח"ת מ"מ תקף דחם אמת הדבר שונתה כשהיא ארוסה היכי בדקי לה מיה בנשואין הלא אינו מנוקה מעון וי"ל דמ"מ כיון שאינו מיד בדבר בדקי ליה שפיר מיל. ואית א"כ לעיל כי פריך ומי בדקי לה מיא והלא אין האיש מנוקה מעון לישני דמיירי כשבא עליה בשוגג וי"ל דלעיל לא מצי לשנויי הכי דכיון דמיירי דקני לה בארוסין יש לו להשמר שלא יבא עליה יכאשר בא עלי׳ קרוב למזיד מדלה פסלינן מהירוסין דבתר נשוחין חזלינן ותימה דהשתה פשיטה ליה דבתר נשואין אולינן ולקמן פשיטא ליה דבתר אירוסין אולינן מההיא דנתמנה להיות כ"ג יכנוס. וע"ק דקאמר לשווייה חללה לא קא מבעיא ליה משמע דר יוחנן היה סבור דרבי חייא בעי לשווייה חללה ולפ״ה הלא לא מיירי כלל לשווייה חללה אלא לענין אם אסורה לו או מוחרת אכן שהיה מדמה איסור חללות לאיסור תדמה חיסור חללום לחיסור קיחם והוליל. שאני איסור חללה מאיסור קיחם ונראה דודאי פ"ד, (לר" יומנן) בידואי לה"ד, (לר" יומנן) לענין חללות ופשיטא ליה דלסור לכונסה. אכן מכאן קבעי לר" מאיר דאמר ומרת לביאה פסולה לא משמרת נביחה פסונה נה אכלה ולכך קבעי היכא

יאשיה ורבי יונתן דאיירו בבא עליה יבם בבית חמי' ובלא עבד בה

מאמר התם משום דלאו אשתו מעליא היא לענין השקאה קרי לה

שפיר שומרת יבם אפילו לרב דאמר קנה לכל דהא ממעט לה רבי יונתן בברייתא מתחת אישך ורבי יאשיה קרי לה נמי שומרת יבם דקתני יכול שאני מוליא שומרת יבם כו' משום דאי לאו רבויא דאיש איש הוה ממעט לה וכן מסיק המם אבל הכא לא הזכיר שום טעם שהיה ראוי לקרותה על ידו שומרת יבס ועוד כיון דקונה לכל לא הוה ליה למימר שומרת יבם וכנוסה דהך נמי כנוסה היא:

דהא אמר רב קנה לכל. וכנפל מן הגג ונתקע או בנתכוון להטיח בכותל ליכא לאוקמה דויתן איש בך את שכבתו מבלעדי אישך דמשמע מבלעדי אישך שנתן בך את שכבתו משמע דבעינן בבעל כוונת שכינה: רב פפא אמר האי תנא. פי׳ בקונטרס בלשון שני לעולם דקינא לה ואיסתתרה כשהיא ארוסה והאי תנא הוא דלית ליה הך דרשא דונקה האיש מעון ולית ליה הך דרשה שקדמה שכיבת בעל וקש' לר"י דבריש שבועות (דף ה. ושם) ובסוטה (דף כח.) ובכמה דוכתי פריך ומי בדקי לה מיא והתניא ונקה האיש וכו' ולא משני האי תנא הוא משמע דליכא מאן דפליג ועוד מנא ליה דהאי מנא לא בעי שתקדום שכיבת בעל דלמא כשבא עליה ארוסה בבית אביה איירי ונראה כלשון ראשון שבקונטרם ושלא שטית ארוסה דקאמר לא שנסתרה באירוסין קאמר אלא ה״ק שלא שטית להיות נבדקת עליה בקינוי דאירוסין מיהו גם ללשון זה קלת קשה כיון שלריך להביא ראיה על זה שמועיל קינוי דאירוסין להשקותה בסתירה דנישואין מנא ליה דהאי תנא אית ליה האי סברא הא איכא לפרושי מהנין לארוסה להשקותה כשהיא נשואה היינו דקינא לה כשהיא ארוסה ואיסתתרה ונכנסה לחופה ולא נבעלה כדפי׳

מתניתין דלעיל: על ידי גלגול. לא בעי ילאפוקי גלגול מגלגול דאיש אחר דלא דמי דגלגול דאיש אחר ראוי להשקות

על ידו אם היה מקנא על ידו אבל קרקעות לאו בנות שבועה נינהו כלל אבל מגלגול דארוסה יליף שפיר דלאו בת השקאה היא כלל ואפי׳ הכי מגלגל זנות דאירוסין וא"ת ולמאי דדייקינן מיניה לעיל דיש חופה לפסולות ולא מוקמינן על ידי גלגול מנלן גלגול שבועה וי"ל דנפקא ליה מאיש אחר ולא הוה מפליג בין קרקעות לאיש אחר אי נמי דמשמע ליה מאיש אחר אפילו קטן דדמי לקרקעות שאין מקנין על ידו כדתנן

בסוף פרק ארוסה (סוטה דף כו: וכן גריש פ' שם כד.): אימור דאמר רבי מאיר בו'. גם מכאן ראיה דחשיב משתמרת לביחה פסולה אף על פי שלא היו הקידושין בעבירה:

שומרת יבם קרית לה אשתו מעליא היא דהא יאמר רב קנה לכל כשמואל דאמר לא קנה אלא לדברים האמורים בפרשה מידי הוא מעמא אלא לרב הא אמר רב קנה לכל הכא במאי עסקינן כגון דעבד בה מאמר וב"ש היא דאמרי ים מאמר קונה קנין גמור אי הכי היינו ארוסה ולטעמיך נשואה וכנוסה לאו חדא מילתא היא אלא נשואה דידיה וכנוסה דחבריה הכא נמי ארוסה דידיה ושומרת יבם דחבריה רב פפא אמר האי תנא הוא דתניא יאין מקנין לה לארוםה להשקותה כשהיא ארוםה אבל מקנין אותה להשקותה כשהיא נשואה רב נחמן בר יצחק אמר סאעל ידי גלגול שלח רב חנינא משמיה דרבי יוחנן העושה מאמר ביבמתו [ויש לו אח] אפילו הוא כהן והיא כהנת פסלה מן התרומה למאן אילימא לרבי מאיר אימר דאמר רבי מאיר משתמרת לביאה פסולה לא אכלה מדאורייתא דרבגן מי אמר ואלא לרבי אלעזר ורבי שמעון השתא משתמרת לביאה פסולה דאורייתא אכלה דרבנן מיבעיא אלא כי אתא רבין אמר עשה בה מאמר ביבמתו דברי הכל אכלה יש לו אח חלל דברי הכל אינה אוכלת לא נחלקו אלא שנתן לה גם רבי יוחנן אמר אוכלת ריש לקיש אמר אינה אָוכלת רבי יוחגן אמר אוכלת אפילו לרבי מאיר דאמר אינה אוכלת הני מילי משתמרת לביאה פסולה דאורייתא יאבל דרבגן אכלה וריש לקיש אמר אינה אוכלת אפילו לר"א ורבי שמעון דאמרי אוכלת הני מילי דיש לו להאכיל במקום אחר אבל הכא כיון דאין לו להאכיל במקום אחר לא וכי תימא הכא נמי יש לו להאכילה בחוזרת חוזרת פסקה מיניה וקרובה לבי נשא אבל הא אגידא ביה: נתארמלו או נתגרשו וכו':

שומרת יבם קרית לה אשתו מעלייתא היא דהא אמר רב קנה שומרת יכם קרית לה: קנה לכל. נכיאת שוגג ומזיד: מידי הוא לבד. ואע"ג דקרי לה שומרת יבם במילתיה דרבי **טעמה אלה לרב.** הא דמייחינן יש חופה לפסולות לסיועה לרב מייחינן לה דאמר לעילי יש חופה לפסולות ורב האמר לעיל קנה לכל ולדידיה לא מיתרלתא היא: כגון דעבד מאמר. ואח"כ בא עליה בזנות בבית חמיה: וב"ש היא דאמרי.

בפרק ד' אחין (לעיל דף כט:) מאמר קונה קנין גמור ליעשות ארוסה גמורה והפריח את זיקת היבום ותו לא מקניא ליה בביאת מזיד אלא במסירת חופה כאשה בעלמא כדאמרינן בד׳ אחין (שם) ומשום הכי קרי לה שומרת יבם אפילו לאחר ביאה דאי לב"ה לא אלים מאמר להפריח זיקת יבמין וליחול זיקת אירוסין ונישואין והוים קני לה בביחת זנות לגמרי: אי הכי היינו ארוסה. גמורה וארוסה הא תנא לה: נשואה דידיה. אשתו שלא היתה יבמתו: דחבריה. דביבמתו שייך לשון כניסה: לישנא אחרינאי ועיקר דכוותה גבי שומרת יבס. דקשיא לך נמי בה הא לאו בת אשקויי היא מוקמת לה נמי כגון שבא עליה דהא כשנכנסה לחופה ליכא לאוקומה דהא חופה ביבמה לא שייכא: שומרת יבם קרים כו'. אלא לא תוקמה לשומרת יבם כשבא עליה אלא כגון דעבד בה מאמר ולשקדמה שכיבת בעל לא קפדינן דהא קדמה שכיבת בעל הראשון שהיא באה מכחו ומאמר קונה קנין גמור וקרינן בה תחת אישךש : רב פפא אמר. לעולם לא מדוק מינה דיש חופה והכא כגון דקינא לה כשהיא ארוסה ונשאה ובא עליה והדר איסתתרה ומשקה לה על ידי אותו קינוי והאי תנא הוא כו': לישנא אחרינא אמר רב פפא. לעולם דקינא לה כשהיא ארוסה ואיסתתרה ומשקה לה כשהיא נשואה [הג"ה עד שלא נבעלה ודקשיא לך משקדמה שכיבת בעל לבועל האי תנא וכו' עכ"ה] ודקשיא לך אין מנוקה מעון האי תנא הוא דלית ליה הך דרשת. וזה הות לשון מורי והות נרתה עיקר דללישנא קמא איכא למיפרך אם כן מאי לא שטימי ארוסה ואדרבה הא לא כשהיא ארוסה איסתתרה: רב נחמן אמר. מתניתין בדלא קינא ולא איסתתרה כשהיא ארוסה אלא קינא לה משנשאה

ואיסתתרה ומשקה לה ע"י קינוי של עכשיו ומגלגל עליה שבועה כל ימים שהיתה תחתיו משנתארקה ונבדקה ומכאן לגלגול שבועה מן התורה: פסלה מן התרומה. עד שיכנום: משתמרת לביאה פסולה. שיש ביד אחיו לבא עליה וביאתו ביאה וכי היכי דהיא משתמרת לביאתו כך היא משתמרת לביאת אחיו שהיא פסולה מדרבנן דיש ביאה אחר מאמר כדתנן (לעיל דף נ:) מאמר לזו ובעל לזו כו' וכן בב' יבמין ויבמה אחת: דאורייתא. ביאה שהיא פסולה דאורייתא כגון אלמנה לכהן גדול: דברי הכל. בין לרבי יוחנן בין לריש לקיש אכלה בתרומה דבי נשא דהא אפילו לרבי מאיר לא פסיל אלא במשתמרת לביאה פסולה דאורייתא: יש. לזה היבם אח חלל: לדברי הכל לא אכלה. אפי׳ היא בת כהן ואע״ג דעבד בה מאמר כהן כשר

מהו אכתי משתמרת לביאה פסולה היא לביאת החלל דהויא פסולה דאורייתא ולא אכלה ואפי׳ לרבי אלעזר ורבי שמעון כי מכשרי באלמנה לכ״ג קמכשרי שיש לו להאכיל במקום אחר אבל משתמרת ליבם חלל דאין לו להאכיל דהא כהן חלל זר הוא פסל לה ולא אכלה: אלא שנקן לה גט. כהן ליבמתו כהנת ואכתי לביאתו היא משתמרת וביאתה פסולה מדרבנן היא דגט מהני בה מדרבנן: אפילו לרבי אלעור דאמר אוכלם הני מילי. על ידי קידושין דיש לו להאכיל כי האי גוונא במקום אחר: אבל על ידי גירושין. דאין לו להאכיל על ידי גירושין במקום אחר לא: ואם האמר הכא נמי יש לו להאכיל. על ידי גירושין גמורים: בחוורת. דאם היה מגרשה לגמרי היתה חורת לבית אביה ואוכלת בתרומה: ובגרה סחסיו. בימי אירוסין וכ"ג אסור בבוגרת כדאמרינן במתניחין [לקמן נט.] ומלותו בקטנה או בנערה:

בעא מיניה רבי חייא בר יוסף משמואל

כהן גדול שקדש את הקמנה ובגרה תחתיו

דקדשה קטנה ובגרה אי בתר נשואין אולי והויא ביאה פסולה וחשבינן לה יפים פשרים משפיק מי משפיק מי משפיק מי משפיק מי מנופה דמתני דאולינן בתר נשואין וקא"ל לשוייה חללה לא קא מיבעיא ליה אסיון דס"ד דפשיטא ליה שאסור לכונסה דודאי בזה אנכי מסופק אי שרי משעת אירוסין שמרת לביאה פסולה ולא אכלה או דלמא לה. ופשיט ליה מההוא דיכנוס דקית אירוסין קאתר קרא ב) וא"ד מ"מ הדרן קושיין לדוכמא דמעיקרא פשיט לה (ר' יוחקן) ושמואלן ופשיט ליה מההיא דיכנוס דשרי לכונסה ויי"ל דלעיל לא קא פשיט אלא לדבריוג') לאשר עלה בדעתו דרבי חייא היה שואלו ממנו ליה דאסור לכונסה ועל כן היה משיב אלא פשיט אלא לדבריוג') לאשר עלה בדעתו דרבי חייא היה שואלו ממנו לשוייה חללה ועל כן היה (ר' יוחקן) ושמואלן סבור שהיה פשוט לר' חייא שאסור לכונסה ועל כן היה משיב לו לפי דעתן שפשוט לך דאסור לכונסה ומיבעיא לך אי חשביע לה לפסול מתרומה כיון דהאירוסין

כגון זה שאם בא עליה . אחר אין בה פסולות אלא ... חלל ד״ה אינה אוכלת לא נחלקו אלא בנתן לה גיטה שאינו מאכיל במקום אחר אפילו לר״מ דאמר אינה להאכיל במקום אחר אבל הכא כיון דאינו מאכיל במקום אחר לא. וכ״ת להאכיל בחוזרת חוזרת

מוסף רש"י

פסקה מניה וחזרה לבי נשא הוא איננה גביה והלכתא כר׳ יוחנן:

שומרת יבם קרית לה. דקאמרת דלא תשתה, הא אשתו מעלים הים בביחת זנות (סוטה כד:). קנה לכל. באחד מן הביאות גרועות הללו קנה לה גרועות הללו קנה לה לכל דבר ואוכלת בתרומה מיד אם כהן הוא, אפילו הלך למדינת הים ולא בא עליה ביאה גמורה (לעיל נו.) קנה דקתני מתני קנה לכל, אם כהן הוא מאכילה בתרומה ויורשה ומיטמא לה ומשקה ופוטרה בגט בלח חלינה (סומה כד:). לא קנה אלא לדברים האמורים בפרשה. נפרשת ינמה. לפוטרה בגט, דהא דקני לה יבם בביאה כל דהו מיבמה יבא עליה נפקא לן, דלא כתיב יבמה יקחנה לו לאשה, אלא יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה, ואשמעינן דביאמו עליה הן הן ליקוחי האישות שלו, הלכך למידי דאתמר בהך פרשתא רבינהו קרא נישואין הללו, אבל למידי אחרינא לאו נישואין נינהו, ומה אמור בפרשה פטור חלילה ע"י יבוס ויקוס על שם אחיו, שיורש את נכסי אחיו ואין אחיו חולקין עמו (שם). להשקות כשהיא נשואה. לאס מסתר לאחר נישואין שותה על ידי קינוי של אירוסין, שאינו יכול להשקותה בשהימ כשהיא ארוסה, דבעינן תחת אישה (סוטה כה.) על ידי גלגול. שקינ לה כשהיא נשואה ונסתרה נה כשהים ומחלה המתרה ומגלגל עליה שבועה על הירוסין הע"פ שלה היו ראויין לשבועה בפני עלמן שהרי לה קינה (קדושיו